

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **J. B.**, zast. JUDr. Martinou Hrbatovou, advokátkou se sídlem Karlov 2392/6, Prostějov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2012, č. j. KUOK 201/2012, sp. zn. KÚOK/30820/2010/ODSH-SD/310, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 3. 12. 2013, č. j. 76 A 3/2012 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Návrh na snížení pokuty uložené rozhodnutím Městského úřadu Šumperk, odboru dopravy, ze dne 1. 2. 2010, č. j. 58341/2009 DOP/MÁKO-543, ve znění rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4. 1. 2012, č. j. KUOK 201/2012, sp. zn. KÚOK/30820/2010/ODSH-SD/310, **s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4. 1. 2012, č. j. KUOK 201/2012, sp. zn.: KÚOK/30820/2010/ODSH-SD/310, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk, odboru dopravy, ze dne 1. 2. 2010, č. j. 58341/2009 DOP/MÁKO-543. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ve znění platném do 31. 7. 2011, kterého se žalobce dopustil tím, že

dne 15. 6. 2009 v 15:20 hodin mezi obcemi Bludov – Postřelmov řídil motorové vozidlo značky Opel Astra Caravan, registrační značky X, bez příslušného řidičského oprávnění. Tímto svým jednáním porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za tento přestupek mu byly podle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích uloženy sankce - pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Současně mu byl dne 15. 6. 2009 dle § 118b zákona o silničním provozu zadržen řidičský průkaz.

[2] V řízení před krajským soudem se předmětem sporu stala otázka zápočtu doby, po kterou byl stěžovateli zadržen řidičský průkaz, do doby uloženého zákazu činnosti dle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu a otázka přiměřenosti výše pokuty.

[3] Stěžovatel tvrdil, že ačkoliv mu byl dne 15. 6. 2009 v souvislosti s projednávaným přestupkem zadržen řidičský průkaz, správní orgán mu dobu, po kterou na základě tohoto opatření nesměl řídit motorové vozidlo, nezapočítal do doby uloženého zákazu činnosti. Protože mu byl řidičský průkaz zadržen, následně bylo o zadržení řidičského průkazu pravomocně rozhodnuto Městským úřadem Šumperk, který postup policistů potvrdil jako správný, a k zadržení řidičského průkazu došlo v souvislosti se skutkem spáchaným dne 15. 6. 2009, je dle stěžovatele požadavek na započítání doby zadržení řidičského průkazu do doby zákazu činnosti zcela legitimní. Stěžovatel se dále po podání žaloby v doplňující replice dovolával zásady stejného zacházení jako ve skutkově shodné věci, o níž rozhodoval Krajský úřad Olomouckého kraje rozhodnutím ze dne 31. 10. 2011, sp. zn. KÚOK/106865/2011/ODSH-SH-SD/7273, v níž byla doba zadržení řidičského průkazu do zákazu činnosti obviněného započítána.

[4] Stěžovatel dále v řízení před krajským soudem namítal nepřiměřenost výše uložené pokuty s poukazem na trestní řízení, které bylo nejprve, před postoupením věci k projednání přestupku, vedeno u Okresního soudu v Šumperku, v němž byl stěžovateli trestním příkazem pod č. j. 1 T 202/2009-29 (později zrušeným) za předmětný skutek uložen peněžitý trest ve výši 10 000 Kč. Stěžovatel proto namítal, že za přestupek, který je méně společensky nebezpečným jednáním než trestný čin, by měl být uložen trest mírnější. Žalovaný uvedené námitce přisvědčil, avšak poukázal na to, že není kompetentní zákonné rozpětí sankcí u přestupků stanovených zákonodárcem jakkoliv překračovat.

II. Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud ve sporné otázce započtení doby zadržení řidičského průkazu do doby zákazu činnosti dle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu vyšel z nesporného skutkového zjištění, že stěžovateli v době silniční kontroly nesvědčilo řidičské oprávnění z důvodu zániku řidičského oprávnění na základě dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů potvrzeného pravomocným rozhodnutím Městského úřadu v Litovli ze dne 22. 9. 2008. V této souvislosti krajský soud posoudil, že stěžovateli byl řidičský průkaz zadržen proto, že jej sám neodevzdal, ačkoliv k tomu byl povinen a i poučen v rozhodnutí ze dne 22. 9. 2008. Protože stěžovateli řidičské oprávnění zaniklo podle § 123c odst. 7 zákona o silničním provozu pozbytím 12 bodů dnem 7. 10. 2008 na dobu jednoho roku, nelze na něj aplikovat § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť mu nebyly uloženy sankce nebo

trest zákazu řízení motorových vozidel, ale pozbyl právo řídit motorová vozidla ze zákona po dosažení 12 bodů v evidenci bodového hodnocení řidičů.

[6] Krajský soud námitku stěžovatele ohledně nepřiměřenosti výše pokuty uložené v přestupkovém řízení (25 000 Kč) oproti peněžitému trestu původně uloženému stěžovateli v trestním příkazu trestního soudu (10 000 Kč) vypořádal odkazem na zjištění, že trestní příkaz Okresního soudu v Šumperku ze dne 16. 7. 2009 byl zrušen a trestní věc byla ukončena usnesením o postoupení věci ze dne 23. 9. 2009, stěžovatel tedy v trestním řízení potrestán nebyl. K obecné otázce přiměřenosti výše sankce ve správním trestání krajský soud konstatoval, že jde o věc trestní politiky a soudy nejsou povolány k tomu, aby měnily vůli zákonodárce ztělesněnou v právních normách. Uvedenou argumentaci krajský soud podpořil odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, jímž byl zamítnut návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích, neboť Ústavní soud v odkazované věci nesoulad s ústavními principy neshledal.

[7] K argumentaci stěžovatele odlišnou praxí správního orgánu v jiné věci se shodným skutkovým stavem krajský soud uvedl, že ve stěžovatelem připojeném rozhodnutí, jímž tuto praxi dokládal, nešlo o stejnou skutkovou situaci a uvedl, že jedno rozhodnutí správní praxi nevytváří.

III. Kasační stížnost

[8] Stěžovatel ve včas podané kasační stížnosti namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení aplikace ust. § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu o zápočtu doby zadržení řidičského průkazu do doby zákazu činnosti a dále v nesprávné úvaze o výši uložené sankce.

[9] Uvedené námitky tak zakládají kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Ve stěžejní kasační námitce, týkající se zápočtu doby zadržení řidičského průkazu, stěžovatel namítá, že krajský soud nerozlišuje mezi pojmy řidičský průkaz a řidičské oprávnění. Stěžovatel nepopírá, že řidičské oprávnění pozbyl v důsledku dosažení 12 bodů v registru řidičů, nicméně stále ještě byl držitelem řidičského průkazu, který neodevzdal v dobré víře, že dosud řidičské oprávnění nepozbyl a stále probíhá námitkové řízení ve věci dosažení 12 bodů v registru řidičů. Stěžovatel považuje za podstatné, že řidičský průkaz mu nebyl zadržen jako neplatný doklad, nýbrž za jednání spočívající v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění a za tento skutek mu také byla uložena sankce zákazu činnosti.

[11] Stěžovatel tvrdí, že pozbytí řidičského oprávnění není sankcí za protiprávní jednání, nýbrž ve smyslu § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu je důsledkem sankce, která je za takové jednání uložena. I v případě, že stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění, lze mu podle zákona uložit zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a to se také stalo. Stěžovatel tedy míní, že naplnil skutkovou podstatu pro zápočet doby zadržení řidičského průkazu dle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu. Namítá, že aplikace uvedeného zákonného ustanovení byla zcela na místě, neboť doba uloženého zákazu činnosti výrazně

přesáhla dobu, po kterou stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění a měl dle § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu zakázáno znovu řidičské oprávnění nabýt. Postup správních orgánů v rozporu s ust. § 118c odst. 3 citovaného zákona pak způsobil, že uložená sankce přesahuje o více než 10 měsíců lhůtu uvedenou v § 123d odst. 1 zákona. Důsledky zadržení řidičského průkazu tedy dopadly závažným způsobem do osobní sféry stěžovatele, který byl a stále je povinen tyto důsledky strpět.

[12] Stěžovatel dále, shodně jako v řízení před krajským soudem, uplatnil námitku proti výši uložené sankce, a to za situace, kdy jak žalovaný, tak i krajský soud shodně připouštějí rozpor mezi výší sankce uložené v trestním řízení oproti sankci uložené v přestupkovém řízení a podle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. žádá o přiměřené snížení výše sankce, která mu byla za přestupek uložena.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podstatnou skutečností při rozhodování správních orgánů bylo zjištění, že stěžovatel v době silniční kontroly nebyl prokazatelně držitelem řidičského oprávnění, oproti tomu nebylo podstatné, zda stěžovateli uplynula polovina doby výkonu sankce. Žalovaný poukázal na to, že v případě sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, je nezbytné o vrácení řidičského oprávnění požádat. Do doby pravomocného rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění není přestupce držitelem řidičského oprávnění. Vzhledem k tomu, že stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu po dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, nelze v daném případě zvažovat zápočet doby, po kterou mu byl zadržen řidičský průkaz podle ust. § 118c odst. 3 citovaného zákona.

[15] Z uvedených důvodů žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou.

V. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti z důvodů v ní uvedených podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] V souzené věci byl stěžovatel uloženou pokutou ve výši 25 000 Kč a zákazem činnosti postižen za spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o přestupcích, kterého se prokazatelně dopustil tím, že dne 15. 6. 2009 řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, a při tomto jednání mu byl současně zadržen řidičský průkaz.

[19] Při posouzení věci soud nejprve vycházel z právní úpravy týkající se skutkové podstaty přestupku, jehož se stěžovatel dopustil.

[20] Podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o přestupcích, ve znění platném v době spáchání přestupku, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění.

[21] Podle § 118a odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění platném v době spáchání přestupku, policista může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen „technický prostředek“) nebo odtahem vozidla, jestliže řidič řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění příslušné skupiny nebo podskupiny.

[22] Podle § 118b odst. 1, věty první, zákona o silničním provozu, ve znění platném v době spáchání přestupku, policista je oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz.

[23] Podle § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění platném v době spáchání přestupku, po dobu zadržení řidičského průkazu nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorové vozidlo.

[24] Z nesporného zjištění o jednání stěžovatele a z uvedené právní úpravy vyplývá, že stěžovatel se dopustil protiprávního jednání, které má jednak znaky přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. přestupkového zákona a jednak i znaky, s nimiž je spojen postup policisty při zabránění řidiči v další jízdě dle § 118a odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu, a rovněž i důvod zadržení řidičského průkazu dle § 118b odst. 1 citovaného zákona. V dané věci důsledkem protiprávního jednání stěžovatele bylo projednání přestupku a uložení sankce za spáchání přestupku a současně i zadržení řidičského průkazu, neboť zadržení řidičského průkazu je opatřením, které zákon stanoví v ust. § 118b odst. 1 v návaznosti na ust. § 118a odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu za stejné jednání, jaké naplňuje skutkovou podstatou přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. přestupkového zákona. Uvedené nesvědčí o správnosti úvah, že v případě, kdy stěžovatel již v době před spácháním přestupku pozbyl řidičské oprávnění, nebylo rozhodování správních orgánů o zadržení řidičského průkazu stěžovatele na místě. Z podkladů správního řízení vyplývá a mezi účastníky řízení je nesporné, že stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění již v době před spácháním přestupku v důsledku záznamu 12 bodů ve stupnici bodového hodnocení řidičů, s nímž je spojeno pozbytí řidičského oprávnění, a to z důvodu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu. To znamená, že stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění na základě jiné skutečnosti, než bylo zadržení řidičského průkazu v důsledku přestupku ze dne 15. 6. 2009, totiž na základě dosažení maximálního bodového hodnocení způsobujícího zánik řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu a stalo se tak v důsledku řady protiprávních jednání, pro které uvedeného bodového hodnocení dosáhl. Rozhodnutí Městského úřadu Litovel ze dne 24. 4. 2009, které bylo vydáno k námitkám stěžovatele a které s konečnou platností deklarovalo pozbytí řidičského oprávnění stěžovatele z důvodu

dosažení 12 bodů bodového hodnocení, nabylo právní moci téhož dne, tj. 24. 4. 2009, neboť toto rozhodnutí stěžovatel osobně převzal, podepsal a současně se vzdal práva na odvolání. Je proto nedůvodná obhajoba stěžovatele, že v době spáchání přestupku (dne 15. 6. 2009) byl v dobré víře, že probíhá námitkové řízení. Stěžovatel ani po uvedeném pravomocném rozhodnutí o jeho námitkách proti oznámení o bodovém hodnocení řidičský průkaz v souladu s ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu neodevzdal.

[25] Uvedené skutečnosti svědčí o tom, že při spáchání přestupku dne 15. 6. 2009 nebyl stěžovatel držitelem řidičského oprávnění, bylo prokázáno, že řídil bez tohoto oprávnění a měl-li u sebe řidičský průkaz, byl dán zákonný důvod pro zadržení jeho řidičského průkazu. Proto příslušný obecní úřad – Městský úřad Šumperk dne 8. 7. 2009 rozhodl o zadržení řidičského průkazu v souladu se zákonem a tento postup nelze považovat za neoprávněný. Význam držby řidičského průkazu a existenci řidičského oprávnění nelze, jak namítá stěžovatel, odlišovat. Podle § 103 zákona o silničním provozu je řidičský průkaz veřejnou listinou, která osvědčuje udělení řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel zařazených do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Krajský soud a ostatně i správní orgány proto rozhodovaly v souladu s významovým propojením pojmů „řidičský průkaz“ a „řidičské oprávnění“.

[26] Uvedené skutečnosti determinují i posouzení sporné otázky zápočtu doby zadržení řidičského průkazu do doby zákazu činnosti – řízení motorových vozidel, který byl stěžovateli uložen v důsledku spáchání přestupku.

[27] Podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu doba zadržení řidičského průkazu se započítává do doby výkonu sankce nebo trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, pokud byla tato sankce nebo tento trest řidiči uložen za skutek, za který mu byl zadržen řidičský průkaz.

[28] Je nutno přisvědčit stěžovateli v tom, že gramatický výklad tohoto ustanovení nabízí zdání, že i v případě, kdy je zadržen řidičský průkaz při zjištění, že řidič řídí motorové vozidlo bez řidičského oprávnění a je mu za to uložena sankce zákazu činnosti, lze dobu zadržení řidičského průkazu započítat do doby uloženého zákazu činnosti. Znění citovaného zákonného ustanovení je však třeba vnímat a vykládat rovněž z hlediska významového, tj. z pohledu smyslu a účelu, jemuž tato úprava slouží.

[29] Účelem ust. § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu je započítat do sankce zákazu činnosti dobu, po kterou je řidiči zadržen řidičský průkaz, neboť dle § 118b odst. 2 citovaného zákona po dobu zadržení řidičského průkazu nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorové vozidlo. Zápočet představuje kompenzaci újmy, spočívající v tom, že držitel řidičského oprávnění nesmí řídit motorové vozidlo, ačkoliv mu ještě neběží lhůta, po kterou je mu stanovena sankce zákazu činnosti. Tato lhůta může běžet až od právní moci rozhodnutí o přestupku a uložení sankce a nemusí být totožná se začátkem doby zadržení řidičského průkazu. Uvedený smysl zápočtu doby však není dán v situaci, kdy řidič není v době zadržení řidičského průkazu již držitelem příslušného řidičského oprávnění, tedy mu žádná újma nevzniká. Takový řidič může mít řidičský průkaz ve své dispozici neoprávněně z toho důvodu, že jej podle zákona v důsledku pozbytí řidičského oprávnění neodevzdal. Pokud ustanovení § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu umožňuje zadržet řidičský průkaz i v situaci, kdy řidič není držitelem řidičského oprávnění (tedy v situaci, kdy by

neměl mít u sebe řidičský průkaz jako veřejnou listinu osvědčující toto oprávnění), pak taková úprava dopadá na případy, kdy je tento průkaz neplatný.

[30] Podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je řidičský průkaz neplatný, jestliže údaje o řidičském oprávnění v něm uvedené neodpovídají skutečnosti. To je přesně případ stěžovatele, neboť tento dne 15. 6. 2009, kdy mu byl řidičský průkaz zadržen, již nebyl držitelem řidičského oprávnění, neboť toto oprávnění pozbyl podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu marným uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o dosažení 12 bodů. Stěžovateli tedy byl řidičský průkaz zadržen jako neplatný doklad, který byl povinen odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů od doručení oznámení o dosažení 12 bodů bodového hodnocení. (oznámení Městského úřadu Litovel ze dne 22. 9. 2008 ve znění rozhodnutí Městského úřadu Litovel o námitkách ze dne 24. 4. 2009).

[31] Stěžovatel v době spáchání předmětného přestupku a zadržení řidičského průkazu držitelem řidičského oprávnění již delší dobu nebyl a započtení doby zadržení řidičského průkazu do doby zákazu činnosti tak nemělo účel sledovaný ust. § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu.

[32] Výklad zastávaný stěžovatelem by navíc vedl k závěru, který by znevýhodňoval řidiče, kteří řidičský průkaz při pozbytí řidičského oprávnění řádně odevzdali, oproti těm, kteří si v rozporu se zákonem řidičský průkaz ponechali. Řidičům, kteří řidičský průkaz řádně odevzdali, by totiž nemohl být řidičský průkaz zadržen a nemohla by jim tak být doba zadržení řidičského průkazu započítána do doby výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel podle § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu. Oproti tomu řidičům, kteří si řidičský průkaz v rozporu se zákonem ponechali, by dle stěžovatele mohla být doba zadržení řidičského průkazu započítána do doby výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel. Fakticky by jim tak byla doba výkonu sankce zákazu řízení motorových vozidel zkrácena o dobu, kdy jim bylo v důsledku zadržení řidičského průkazu zakázáno řídit motorová vozidla, avšak motorová vozidla stejně řídit nemohli, neboť k tomu neměli řidičské oprávnění.

[33] Z uvedených důvodů je zřejmé, že ustanovení § 118c odst. 3 zákona o silničním provozu nemůže poskytovat dobrodiní a nemůže být aplikováno ve prospěch stěžovatele, který řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, jež pozbyl z jiného důvodu (z důvodu řady přestupků, na základě nichž dosáhl celkového počtu 12 bodů) než za skutek, za který mu byla uložena předmětná pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti.

[34] Na uvedeném nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatele, že nezapočtením doby zadržení řidičského průkazu do zákazu činnosti se mu prodloužila doba, po kterou pozbyl řidičské oprávnění. Je třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že v důsledku pozbytí řidičského oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů bodového hodnocení na základě rozhodnutí Městského úřadu Litovel a na základě následné předmětné sankce za přestupek spočívající v zákazu činnosti na dobu 1 roku se mu prodloužuje doba, po kterou nemůže být držitelem řidičského oprávnění. Stěžovatel se však nemůže dovolávat neoprávněného prodloužení doby 1 roku stanovené v § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu, po jejímž uplynutí může požádat o vrácení řidičského oprávnění, neboť doba 1 roku v tomto ustanovení stanovená je vázána na pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3 uvedeného zákona (dosažení 12

bodů hodnocení řidiče). Stěžovatel však není držitelem řidičského oprávnění nejen z důvodu § 123c odst. 3 citovaného zákona, ale rovněž z důvodu následného spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1. přestupkového zákona, za který mu byla uložena sankce zákazu činnosti podle § 22 odst. 4 přestupkového zákona. Stěžovatelem namítaný přesah doby, po kterou není držitelem řidičského oprávnění, tedy má oporu v zákoně.

[35] Druhou kasační námitku stěžovatel uplatnil proti tomu, že sankce v přestupkovém řízení nemá být vyšší než sankce ukládaná v trestním řízení. Stěžovatel tak setrval na námitce, kterou uplatnil již v podané žalobě ke krajskému soudu a s níž se krajský soud vypořádal v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že výše trestní a správní odpovědnosti za protiprávní jednání je věcí zákonodárce a soudy nejsou oprávněny svévolně vybočit z mezí sankčního rozpětí stanoveného zákonem. V dané věci přestupkový zákon v ust. § 22 odst. 4 stanoví možnost uložení pokuty za jednání, jehož se stěžovatel dopustil, v rozmezí od 25 000 Kč do 50 000 Kč. Správní orgány v dané věci vedly svou úvahu o výši pokuty v souladu s tímto ustanovením a stěžovateli uložily pokutu v nejnižší možné výši. To, že dolní hranice zákonné sazby dle přestupkového zákona není adekvátní ve srovnání s možnou výší peněžitého trestu v trestním řízení, bylo již předmětem posuzování před Ústavním soudem, což krajský soud na podporu svých závěrů zmínil i ve svém rozsudku. Poukázal na to, že nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/09 (č. 22/2012 Sb.) byl zamítnut návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích.

[36] Výrok o odmítnutí návrhu na moderaci (přiměřené snížení uložené sankce) je dán ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel tento návrh neuplatnil v žalobě před krajským soudem, ale až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však není oprávněn rozhodovat o moderaci trestu za správní delikt. V dané věci návrh na moderaci správní sankce, byť vychází z námitek o nepřiměřenosti správního trestání uplatněných stěžovatelem v žalobě, je specifickým procesním návrhem, o němž je za podmínek ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. zásadně oprávněn rozhodnout krajský soud v řízení o žalobě. V tomto řízení krajský soud také posuzuje podmínky, za nichž lze ke snížení výše trestu přistoupit. V pravomoci Nejvyššího správního soudu je případně v řízení o kasační stížnosti přezkoumat, zda krajský soud nepřekročil zákonem stanovené meze uvážení.

[37] Protože v dané věci není dána podmínka řízení, kterou je pravomoc Nejvyššího správního soudu o návrhu na moderaci trestu rozhodovat, a tento nedostatek je neodstranitelný, soud postupoval podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a návrh stěžovatele na moderaci uložené pokuty odmítl.

VI. Závěr a náklady řízení

[38] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou kasační námitku nesprávného právního posouzení věci, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.).

[39] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení

nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu